

издържат

Хвърлят
срещна тежест

можеби най-храбрият, можеби най-доблестният: Ерикъ Филандъръ, брата на покойния императоръ Бодуенъ.

„Новиятъ Аресъ“ — така го зовѣха ромейтъ, удивени отъ подвизитѣ му.

И Асѣнь Бориль искаше съ него да премѣри силитѣ си.

Отъ време на време тежка въздишка ломѣше гърдитѣ на госпожа Теодора, която вече нѣколко часа стоеше съ скръстени рѣще, впила очи въ една точка, неподвижна и безмълвна като изваяние.

Наближаваше края на юлий. Вече отъ две седмици бѣ заминалъ Бориль съ войскитѣ на югъ — и никаква вестъ, отъ никѣде.

Тя хвърли скритомъ погледъ къмъ царицата, която отъ нѣколко време бѣ отпустнала вземто на скута си, замислена и тревожна.

Изведнѣжъ куманката скочи, изтича къмъ прозорцитѣ, отмахна завеситѣ, отвори стѣклата.

— Ще умремъ отъ задуха! Нека влѣзе чистъ въздухъ...

Госпожа Теодора стана, отиде полека къмъ прозорцитѣ и ги затвори. Следъ това спусна отново кадиянитѣ завеси.

— Влиза слънце... И отъ това става още по-горещо. Ако искашъ, можемъ да отидемъ къмъ Света Гора...

Куманката стисна зѣби и не отвърна нищо. До сега не бѣ ѝ се случвало подобно нѣщо. Нѣкой да ѝ противоречи и да претѣжни желанието ѝ. На времето, когато бѣ живъ Иваница, тя оставаше наистина самотна презъ време на безкрайнитѣ му бранни походи, но поне бѣ господарка на себе си. А сега... Новата ѝ свекърва постепенно заемаше мѣстото ѝ, искаше навсѣкѣде да бѣде почетена преди нея, да бѣде изпълнена нейната заповѣдь преди тази на царицата. Защото госпожа Теодора смѣташе, че майката на царя има единъ рангъ по-горе отъ съпругата на царя. И Бориль не се противопоставяше на тази нейна воля.

Понѣкога на Целгуба ѝ се искаше да му извика: Ти знаешъ много добре, че на мене дължишъ царския си